

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 58/2019
03.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 56/19 од 09.04.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 03.07.2019. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 56/19 од 09.04.2019. године.

Образложење

Предлагач АА је 22.04.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 56/19 од 09.04.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 1У 18615/18, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да судија Управног суда, приликом одлучивања о приговору ради убрзања поступка, није имао у виду да поступак у овој правној ствари траје 20 година, да тужилац у управном спору тражи легализацију бесправно изграђеног објекта чије рушење је наложено правноснажним и извршним решењем још 2009. године, те да је Уставни суд својом одлуком Уж 4708/2013 утврдио повреду права предлагача на мирно уживање имовине и наложио хитно спровођење решења о извршењу рушењем објекта који је предмет озакоњења. Истиче да је и Управни суд већ једном утврдио повреду права предлагача на суђење у разумном року у управном спору у предмету У 9399/14, који се водио између истих странака и поводом исте управне ствари. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Управног суда 1У 18615/18.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 1У 18615/18 и Р4 у 56/19 утврђено је: да је Градска општина Вождовац 11.10.2018. године поднела Управном суду тужбу против Градског већа Града Београда, ради поништаја решења од 31.08.2018. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења од 26.06.2018. године; да је првостепеним решењем одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за издавање решења о озакоњењу приземног објекта у ..., ул. ... ; да је, поступајући по налогу суда од 16.11.2018. године, тужени орган доставио одговор на тужбу 20.12.2018. године; да је поднеском од 28.11.2018. године АА тражила да јој Управни суд достави тужбу како би јој било омогућено учешће у поступку као заинтересованом лицу, а поднесцима од 27.12.2018. године поднела је захтев за увид у списе предмета и ургенцију за достављање тужбе; да је 30.01.2019. године суд затражио од АА да у својству заинтересованог лица достави одговор на тужбу; да је АА 14.02.2019. године доставила суду одговор на тужбу и истог дана поднела приговор ради убрзања поступка због повреде права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 1У 18615/18. Наиме, управни спор је у наведеном предмету отпочео подношењем тужбе Управном суду 11.10.2018. године, суд је већ 16.11.2018. године доставио тужбу на одговор туженом органу и затражио списе предмета, а 30.01.2019. године омогућио предлагачу да као заинтересовано лице учествује у управном спору тако што је позвао предлагача да достави одговор на тужбу. Предлагач АА је као странка ступила у управни спор 14.02.2019. године и истог дана поднела приговор ради убрзања поступка наводећи да јој је повређено право на суђење у разумном року. У том тренутку управни спор је трајао само четири месеца и за то време објективно није могао бити окончан, јер је суд предузимао радње у

претходном поступку (доставио тужбу на одговор туженом органу и предлагачу као заинтересованом лицу и прибавио списе предмета), како би обезбедио предуслове за одлучивање о тужби. Врховни касациони суд истиче да је у својој пракси Европски суд за људска права изразио став према коме само она одлагања за која се држава може сматрати одговорном могу оправдати налаз да је прекорачен разумни рок (став 61. пресуде од 13.11.2003. године донете у предмету *Napijalo protiv Hrvatske*, број представке 66485/01). Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду жалбене наводе којима се указује на то да се о предмету управног спора – легализацији бесправно изграђеног објекта на парцели предлагача решава већ 20 година, због чега је Уставни суд утврдио повреду права предлагача на мирно уживање имовине, а Управни суд већ једном утврдио повреду права предлагача на суђење у разумном року у раније вођеном управном спору. Према правном ставу Врховног касационог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део одлучивања о управној ствари. Међутим, овај суд указује на то да се Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује заштита права странака на суђење у разумном року у судском поступку. У овом конкретном случају, судски поступак је у време подношења приговора трајао само четири месеца и у односу на предлагача отпочео 14.02.2019. године, када је достављањем одговора на тужбу АА ступила у управни спор, па је стога њен приговор ради убрзања поступка неоснован. Али, с обзиром на све чињенице које се односе на досадашњи ток поступка решавања у овој управној ствари, Врховни касациони суд указује Управном суду на потребу приоритетног решавања овог предмета.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић